

Sygn. akt II Ka 339/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Jarosław Bartkowiak

Sędziowie: SSO Michał Pieńkowski

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale Prokuratora: Tomasza Mierzejewskiego

z udziałem oskarżyciela posiłkowego: B. L.

po rozpoznaniu w dniu: 23.07.2015r.

sprawy: **I. Z.**

Oskarżonego o popełnienie czynów z art. 284§2kk i inn.

z powodu apelacji: pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 05.06.2014r. w sprawie IIK 1084/12

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. i adw. S. S. kwoty po 504zł powiększone o stawkę podatku VAT – łącznie po 619,92zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

III. Koszty postępowania przejmuję na rachunek Skarbu Państwa

Sygn. akt II Ka 339/14

UZASADNIENIE

I. Z. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 2 lutego 2006 r. do dnia 28 maja 2007 r. w O., działając jako pełnomocnik B. L., przywłaszczył sobie powierzone mu przez wymienioną rzeczy ruchome w postaci środków pieniężnych w łącznej kwocie 91.644,99 zł w ten sposób, że przekazywane mu przez wymienioną środki pieniężne z przeznaczeniem na spłatę jej zobowiązań finansowych zatrzymał dla siebie, tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.,

II. w czasie bliżej nieustalonym, nie dawniej niż w marcu 2006 r. i nie później niż w czerwcu 2008 r. w O., posłużył się jako autentycznym podrobionym uprzednio przez nieustaloną osobę dokumentem w postaci oświadczenia I. N. opatrzonego datą 16 marca 2006 r. potwierdzającego otrzymanie od I. Z. kwoty 15.000 zł jako zapłaty długu B. L., na

którym podrobiono podpis I. N., w ten sposób, że kserokopię tego dokumentu przekazał swojemu obrońcy adw. J. Ś. celem przedłożenia w sprawie karnej II K 9/08 Sądu Rejonowego w Ostrołęce prowadzonej przeciwko oskarżonemu I. Z., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

III. w dniu 5 marca 2008 r. w O. w Wydziale Komunikacji i Transportu Urzędu Miasta O. posłużył się dowodem osobistym A. W. (1) oraz jako autentycznym uprzednio przerobionym wnioskiem o wydanie prawa jazdy kat. B o nr (...), do którego wpisał dane A. W. (1) oraz załączył własne zdjęcia, a także podpisał się nieczytelnie jako A. W. (2) a następnie wprowadziwszy w błąd uprawnionego pracownika tego urzędu co do autentyczności i wiarygodności przedkładanych dokumentów oraz swojej tożsamości wyłudził w dniu 25 kwietnia 2008 r. prawo jazdy kat. B nr (...) z własnym zdjęciem lecz danymi osobowymi A. W. (1), tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. i art. 272 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostrołęce uznał oskarżonego I. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I czynu, z tym, że ustalił, iż kwota przywłaszczonych pieniędzy wyniosła 79518,14 zł i za tak przypisany czyn na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ramach zarzucanego czynu z punktu II Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie nie później niż 12 czerwca 2008 r. w O., posłużył się jako autentycznym podrobionym uprzednio przez nieustaloną osobę dokumentem w postaci oświadczenia I. N. opatrzonego datą 27.03.2006 r. potwierdzającego otrzymanie od I. Z. kwoty 15000 zł jako zapłaty długu B. L. w ten sposób, że kserokopię tego dokumentu przekazał swojemu obrońcy adw. J. Ś. celem przedłożenia w sprawie karnej II K 9/08 Sądu Rejonowego w Ostrołęce i za tak przypisany czyn na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ramach zarzucanego czynu z punktu III Sąd uznał I. Z. za winnego tego, że w dniu 25 marca 2008 r. w O. w Wydziale Komunikacji i Transportu Urzędu Miasta O. posłużył się dowodem osobistym A. W. (1) oraz wnioskiem o wymianę prawa jazdy kat. B o nr (...) dla A. W. (1), który uprzednio podrobił w ten sposób, że podpisał go za A. W. (1) i tak przypisany czyn zakwalifikował z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. W dalszej części zaskarżonego wyroku Sąd na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. w oparciu o kary jednostkowe z punktów I-III wyroku wymierzył oskarżonemu I. Z. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zasądził także ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. O. i adwokata W. G. po 826,56 brutto z tytułu reprezentacji z urzędu oskarżycielki posiłkowej B. L.. Orzekając o kosztach Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli oskarżony, oskarżycielka posiłkowa B. L. oraz jej pełnomocnik.

Pierwszy ze skarżących zaskarżył wyrok w całości podnosząc, iż Sąd I instancji niezasadnie pozbawił go prawa do obrońcy z urzędu, pomimo wystąpienia okoliczności utrudniających prowadzenie samodzielnej obrony w postaci znacznej głuchoty.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej B. L. również zaskarżył wyrok w całości. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność wymierzonej I. Z. kary pozbawienia wolności, przejawiającą się nieuwzględnieniem pełnej przywłaszczonej przez oskarżonego kwoty, a w konsekwencji opierając się na błędnych ustaleniach – wydaniem rażąco niskiego wyroku,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony, działając jako pełnomocnik B. L., nie rozliczył się z nią z kwoty 79518,14 zł, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony przywłaszczył środki pieniężne w łącznej kwocie 91644,99 zł,
3. obrazę art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności nie wskazał na czym oparł swoje rozstrzygnięcie w przedmiocie zmiany wartości przywłaszczonych przez oskarżonego rzeczy ruchomych w postaci środków finansowych.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę opisu czynu poprzez ustalenie, iż oskarżony przywłaszczył sobie powierzone mu przez B. L. rzeczy ruchome w postaci środków pieniężnych w łącznej kwocie 91644,99 zł, a w konsekwencji zmianę orzeczenia poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary surowszej, oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz przyznanie kosztów zastępstwa prawnego.

W apelacji osobistej oskarżyciela posiłkowa B. L. podniosła tożsame zarzuty co jej pełnomocnik, a nadto zakwestionowała przyjętą przez Sąd I instancji kwalifikację prawną. Stawiając powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacją są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów postulujących obrazę przepisów prawa procesowego. W realiach niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do postawienia Sądowi meriti tego rodzaju zarzutów. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji oparte zostały o wszechstronną, wnikliwą i kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej treścią art. 7 k.p.k. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający dowodzi, że jest ono szczegółowe i odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, w sposób przewidziany treścią art. 424 k.p.k. Sąd Odwoławczy w pełni się z nim utożsamia, wobec czego czuje się zwolniony od ponownego szczegółowego przywoływania tych samych okoliczności.

Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów może zostać uznany za słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź jest rezultatem oceny obciążonej nieuprawnioną dowolnością. Zarzut taki nie może się sprowadzać do zwykłej polemiki z ustaleniami Sądu, lecz do wykazania jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o naruszeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów.

Apelacje oskarżycielki posiłkowej i jej pełnomocnika w zakresie podniesionych zarzutów obrazę przepisów postępowania, podejmują w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną ocenę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Przywołane argumenty żadną miarą nie mogą przekonywać co do tego, iżby dowody, które stanowiły dla Sądu I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w wadliwy sposób i obciążone były takimi mankamentami. Tymczasem to właśnie apelujący usiłują w sposób dowolny wykazać prawdziwość tez postawionych w swych środkach odwoławczych, zasadzając je wyłącznie na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach, natomiast przywołana tamże argumentacja, z przytoczonych powodów, w żaden sposób nie może zostać uznana za uprawnioną z punktu widzenia zasady swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd orzekający przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, niedających się jednoznacznie ustalić na podstawie dowodów osobowych kluczowe były dowody nieosobowe. To na ich podstawie Sąd ustalił kwotę przywłaszczonych pieniędzy. W przekonaniu Sądu Odwoławczego własne, nieprecyzyjne

wyliczenia przedstawione przez pokrzywdzoną były nie wystarczające do poczynienia niebudzących wątpliwości ustaleń.

Zarzut oskarżycielki posiłkowej przyjęcia przez Sąd I instancji niewłaściwej kwalifikacji prawnej jest również niezasadny. W niniejszej sprawie w żaden sposób nie wykazano, aby oskarżonemu towarzyszył zamiar doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i aby w tym celu, świadomie wprowadził ją w błąd.

Chybiony okazał się także zarzut obrazy prawa procesowego sformułowany w apelacji osobistej oskarżonego. Kontrola instancyjna nie wykazała, aby przysługujące mu prawo do obrony zostało w jakikolwiek sposób bezprawnie uszczuplone. I. Z. pomimo złożenia oświadczenia na rozprawie w dniu 29 maja 2014 r., że nie słyszy, reagował na pytania Sądu. Przedstawione przez niego tłumaczenie w tym zakresie słusznie zostało przez Sąd I instancji uznane za niewiarygodne. W warunkach panujących na sali rozpraw, nie można na podstawie obserwacji samych tylko gestów wywnioskować pytań kierowanych do oskarżonego przez Sąd.

Ostatni z podniesionych przez skarżącego zarzutów obrazy prawa procesowego (art. 424 k.p.k.) również należy uznać za niezasadny. O trafności zapadłego w sprawie orzeczenia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Pisemne motywy w ramach kontroli odwoławczej stanowią jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie mogą przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. W realiach niniejszej sprawy zaskarżony wyrok odpowiada prawu i przede wszystkim jest sprawiedliwy. Zgodne z wytycznymi zawartymi w art. 424 k.p.k. jest również sporządzone uzasadnienie. Zawiera ono wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd wyjaśnił także podstawę prawną wyroku.

Nie mają racji oskarżycielka posiłkowa i jej pełnomocnik podnosząc rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Wymierzona kara w żadnym wypadku nie może być uznana za karę rażąco niewspółmierną. Orzekając o karze Sąd Rejonowy należycie uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na jej ostateczny kształt wskazane w art. 53 kk i dał temu wyraz w części merytorycznej uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji w sposób dostateczny zaakcentował, dlaczego wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku i orzekł, jak w punkcie I sentencji.

Orzeczenie o zasądzeniu kwot po 619,92 zł za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia § 14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Mając na uwadze sytuację majątkową i osobistą skarżących, Sąd na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.